

Nr 330

Av herr **Strandberg**, *angående rätten till avdrag vid beskattningen för resor till arbetsplatsen.*

(Lika lydande med motion nr 375 i Andra kammaren)

I anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen punkt 4 stadgas att skattskyldig äger rätt avdraga skälig kostnad för resor till och från arbetsplatsen, där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel. Med stöd härav har riksskattenämnden utfärdat anvisningar om avdragets storlek. Från första anvisningen 1957 har reglerna ändrats och 1967 års anvisning har som skäligt avdragsbelopp angivit kronor 2: 25 för körd mil intill 1 000 mil per år och för körsträckor däröver kronor 1: 50 per mil med tillämpning från och med 1968 års taxering.

Efter motioner i denna fråga vid 1967 års riksdag uttalade bevillningsutskottet att en utredning borde ske om ändrade avdragsformer. Sedan riksdagen bifallit utskottets hemställan tillsattes i november 1967 en utredning. Denna har den 29 oktober 1968 avlämnat betänkande i ärendet och föreslagit ändring i kommunalskattelagen.

Utan att taga ställning till utredningens förslag om uppdelning i milbundna och årsbundna kostnader vill jag peka på ett förhållande som utredningen icke synes ha berört. Såvitt jag har kunnat finna har utredningen icke frångått tidigare princip att lagstiftningen och därmed riksskattenämndens anvisningar skall vara generell verkande i hela landet. Av många skäl vill jag ifrågasätta riktigheten häri. Den expanderande bilismen har markant förändrat förhållandet bostad—arbetsplats. Koncentrationen till städer och tätorter har successivt påverkat arbetstagarna att söka överge sina bostäder i hemorten och i stället resa krav på nya bostäder nära arbetsplatserna. Stor del av bostadsköerna får tillskrivas detta förhållande. En följdverkan har blivit försämrad service i olika hänseenden för dem som alltjämt stannat kvar i sin gamla hemmiljö. Och när försämringen i servicehänseende gått tillräckligt långt tvingas samhället att ingripa. Både ur mänsklig och samhällsekonomisk synpunkt finns anledning att i tid gripa in. Ett av de områden där omedelbara insatser kan göras är ett erkännande av pendeltrafikens stora betydelse. Inte minst spelar den en utomordentlig roll i våra glesbygder och då särskilt i Norrland. Jag ifrågasätter därför om det inte kunde vara rimligt att bilavdraget differentierades så att högre avdragsbelopp kunde

medgivas i norrlandslänen. För en sådan differentiering talar också det förhållandet att bilkostnaderna stiger ju längre norrut man kommer. Bilpriserna är högre liksom bensinpriset. Extra kostnader uppstår vintertid för nödvändigt varmgarage vid bostaden och motorvärmarrutttag vid arbetsplatsen. Av dessa skäl borde i denna landsända högre avdragsbelopp kunna medgivas i förhållande till riket i övrigt.

Av angivna skäl hemställles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan översyn av 33 § i kommunalskattelagen och därmed i riksskattenämndens anvisningar att extra förhöjt avdrag för resor till och från arbetsplatsen må medgivas inom det s. k. norra stödområdet.

Stockholm den 27 januari 1969

Bertil Strandberg (m)